

Sygn. akt OSD 41/14

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED]
z dnia 17.09.2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED] w składzie

Przewodniczący: r.pr. Laura Mních

członkowie: r.pr. Krystyna Skotowska – Tomkiewicz - Sprawozdawca

r.pr. Marek Sarnowski

Protokolant: apl. radc. Piotr Wyszumirski

Po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17.09.2014 r. zażalenia na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] z dnia 31.07.2014 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia sygn. akt RD [REDACTED] w sprawie r.pr. [REDACTED]

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Danieli Sosin

Postanowił:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] z dnia 31.07.2014 sygn. Akt. RD [REDACTED] o odmowie wszczęcia dochodzenia.
2. Kosztami postępowania w kwocie 530,50 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych [REDACTED]

Laura Mních

Uzasadnienie

Do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDACTED] w dniu 20.08.2014 r. wpłynęło zażalenie skarżącego [REDACTED] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 31.07.2014 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi [REDACTED] na działania r. pr. [REDACTED] (RD [REDACTED]) a rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym [REDACTED] dniu 17.09.2014 r. nie stawił się skarżący, zawiadomiony prawidłowo.

Skarżący pisze w zażaleniu, że postanowienie jest niewiarygodne gdyż nie uwzględnia wszystkich dowodów w sprawie. Prawdą jest, pisze skarżący, że radca prawny [REDACTED] jest pełnomocnikiem procesowym Pani [REDACTED] prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [REDACTED]. Firma ta wystawiła fakturę VAT [REDACTED] z dnia 27-02-2012 na kwotę 8610,00 zł tytułem prowizji za zlecenie [REDACTED] od kwoty 70.000 zł. O tych sprawach wiedział dokładnie pełnomocnik firmy radca prawny [REDACTED] która naraziła go jako klienta na straty w kwocie około 100.000 zł a nadto na utratę wiarygodności firmy.

Skarżący twierdzi, że nie otrzymywał odpowiedzi na pisma do firmy [REDACTED] co świadczy wyraźnie, że sposobem na zarabianie pieniędzy przez tę firmę jest kradzież i oszustwo. W niniejszej sprawie prócz postępowania dyscyplinarnego prosi o skierowanie sprawy do Sądu i Prokuratury. W niniejszej sprawie nie otrzymał wezwania przedsądowego. Nadto nigdy nie zlecał firmie [REDACTED] prowadzenia windykacji od konsumenta [REDACTED] i od takowego zlecenia nie odstępował.

Na fakturze – pisze skarżący - jest zaznaczone, że w przypadku nie zapłacenia sprawa zostanie przekazana do Działu Windykacji Wewnętrznej. [REDACTED] została zgłoszona przez skarżącego do [REDACTED] i z powodu złożonej reklamacji wezwanie do zapłaty zostało anulowane. [REDACTED] jako dłużnik nie została wpisana do KRD. W tej sytuacji nie było zupełnie potrzeby prowadzenia windykacji polubownej przez firmę [REDACTED]. Została sporządzona - pisze dalej skarżący - "fikcyjna" umowa współpracy pomiędzy KRD BIG SA [REDACTED] a klientem w tym wypadku firmą [REDACTED] współpracy w zakresie przekazywania dłużników zgłoszonych przez klienta do KRD a z KRD do firmy [REDACTED] w celu przeprowadzenia windykacji polubownej. Dzieje się to z "automatu" za zgodą klienta który zostaje wprowadzony w błąd poprzez przedłożenie mu pełnomocnictwa ogólnego, które on podpisał dnia 12.12.2011 r po podpisaniu umowy o współpracy z KRD BIG SA dnia 2011-09-21. Jest to perfidna i złodziejska metoda- pisze skarżący - zarabiania pieniędzy i wprowadzenia w błąd klienta.

Zażalenie nie zawiera żadnych dowodów na poparcie twierdzeń skarżącego..

118

Stan faktyczny przedstawia się następująco:

W dniu 31 lipca 2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] po przeprowadzeniu czynności sprawdzających na skutek zawiadomienia dokonanego przez skarżącego [REDAKTOWANE] o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] (sygn. akt RD [REDAKTOWANE] wydał postanowienie na podstawie art. 305 § 1 k.p.k., i art. 17 §1 pkt. 1 w zw. z art. 74¹ z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. 2014, poz. 637 tj.) o odmowie wszczęcia dochodzenia dotyczącego nienależytego wykonywania obowiązków określonych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. 2014, poz. 637 tj.) oraz naruszenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Radca prawny [REDAKTOWANE] jest pełnomocnikiem procesowym [REDAKTOWANE] prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE]

DOWÓD: pełnomocnictwo procesowe ogólne z dnia 05.10.2006 r. (k.40)

Pozwem z dnia 19 października 2012 r. [REDAKTOWANE] w imieniu, której działa radca prawny [REDAKTOWANE] wytoczyła przeciwko [REDAKTOWANE] prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: [REDAKTOWANE] powództwo o zapłatę kwoty 8610 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa prawnego w kwocie 1200 zł. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na mocy umowy o współpracę z dnia 15 grudnia 2011 r. pozwany zlecił powódce dochodzenie roszczeń finansowych względem swojej dłużniczki. Przyjęcie przez powódkę zlecenia pozwanego zostało potwierdzone pismem wysłanym drogą mailową. W wyniku działań podejmowanych przez powódkę okazało się, że dokument, na podstawie którego pozwany przekazał sprawę do windykacji - akt notarialny z dnia 30 września 2004 r. opatrzony klauzulą wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] został pozbawiony klauzuli wykonalności wyrokiem Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] Wydział Cywilny z dnia 5 stycznia 2011 r., sygn.akt [REDAKTOWANE]. Powódka w korespondencji mailowej poinformowała Pana [REDAKTOWANE] o powyższym i poprosiła o stanowisko w sprawie. Pozwany w odpowiedzi na pismo poprosił o przerwanie windykacji i wycofał zlecenie. Pełnomocnik powódki wskazała dalej, że zgodnie z zapisami powołanej umowy powódka wystawiła fakturę VAT za wycofanie zlecenia a pozwany zobowiązany był do jej uregulowania w całości.

Pełnomocnik powódki radca prawny [REDAKTOWANE] załączyła do pozwu powołane w nim dokumenty, w szczególności umowę o współpracy w zakresie windykacji polubownej z dnia 12 grudnia 2011r. opatrzoną pieczętką firmową, pieczętką imienną i podpisem Pana [REDAKTOWANE] wraz z załącznikami do tejże umowy, korespondencję mailową stron, powiadomienie o przyjęciu zlecenia do windykacji z dnia 18.01.2012 r., odpis prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] z dnia 5 stycznia 2011 r., sygn. akt [REDAKTOWANE], odpis postanowienia tegoż Sądu z dnia 10 lutego 2012 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 5 stycznia 2011 r. w pkt. 2, fakturę VAT [REDAKTOWANE] z dnia 27.02.2012 r., wezwanie do zapłaty z dnia 24 lipca 2012 r. wraz z potwierdzeniem nadania.

DOWÓD: pozw o zapłatę z dnia 19 stycznia 2012 r. wraz z załącznikami (k.36-39)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] Wydział Gospodarczy, prowadzący sprawę pod sygn. akt [REDAKTOWANE] nakazał pozwanemu Panu [REDAKTOWANE] aby zapłacił powódce kwotę 8610 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1292 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

119

DOWÓD: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 grudnia 2012r. sygn. akt [redacted] pr [redacted] k.58)

Nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu wysłany został do pozwanego Pana [redacted] na adres: ul. [redacted] i wobec nie podjęcia dwukrotnego awizo został pozostawiony w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia na dzień 29 stycznia 2013 r.

DOWÓD: przesyłka polecona z adnotacją poczty (k.59-60)

Wnioskiem złożonym w Sądzie w dniu 29 sierpnia 2013 r. radca prawny [redacted] wniosła o wydanie wierzycielowi tytułu wykonawczego obejmującego ww. nakaz zapłaty z dnia 5 grudnia 2012 r. opatrzony klauzulą wykonalności. Zarządzeniem z dnia 5 września 2013 r. Sąd zaopatrzył przedmiotowy nakaz zapłaty w klauzulę wykonalności.

DOWÓD: pismo z dnia 26 sierpnia 2012 r. (złożone w biurze podawczym Sądu Rejonowego [redacted] w dniu 29 sierpnia 2013 r.) wraz z zarządzeniem z dnia 5 września 2013 r. (k.61-62)

Sąd Rejonowy [redacted] Wydział Gospodarczy - w związku z korespondencją przesланą przez [redacted] - pismem z dnia 26 marca 2014 r. doręczył [redacted] kserokopię pozwu z załącznikami i nakazem zapłaty oraz poinformował, że nakaz zapłaty został wysłany do pozwanego na adres ul. [redacted] i wobec nie podjęcia dwukrotnego awizo został pozostawiony w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia na dzień 29 stycznia 2013 r. Jednocześnie, Sąd wezwał pozwanego [redacted] do wskazania w terminie 7 dni, czy Jego pismo z dnia 14 marca 2014 r. stanowi wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, czy też jest to pismo innego rodzaju – pod rygorem zwrotu tegoż pisma.

Sąd pouczył nadto [redacted] że jeżeli jest to wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty to pozwany zobowiązany jest do złożenia tegoż wniosku w 2 egzemplarzach, uzasadnienia wniosku, podania, kiedy pozwany dowiedział się o wydanym nakazie zapłaty oraz do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w 2 egzemplarzach. Sąd zobowiązał Pana [redacted] do wykonania powyższego w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu wniosku o przywrócenie terminu.

DOWÓD: pismo Sądu z dnia 26 marca 2014 r.(k.64)

W odpowiedzi na powyższe pismo [redacted] pismami z dnia 13 kwietnia 2014 r. ustosunkował się do wezwania Sądu, niemniej Sąd Rejonowy [redacted] Wydział Gospodarczy zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. zwrócił pozwanemu wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu wskazując w uzasadnieniu tegoż zarządzenia, że pozwany uzupełnił częściowo braki, jednakże nie złożył wymaganego sprzeciwu od nakazu zapłaty. Wobec tego Sąd uznał, że w określonym terminie pozwany nie uzupełnił braków formalnych wniosku, a co za tym idzie na podstawie art. 130 k.p.c. wniosek należało zwrócić.

DOWÓD: zarządzenie Sądu z dnia 24 kwietnia 2014 r. (k.68)

W odpowiedzi na powyższe [redacted] złożył pismo z dnia 24 maja 2014 r., które Sąd potraktował jako zażalenie na zarządzenie w przedmiocie zwrotu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty i odrzucił je postanowieniem z dnia 9 czerwca 2014 r. jako niedopuszczalne.

DOWÓD: pismo Pana [redacted] z dnia 24 maja 2014 r.(k.71). postanowienie z dnia 9 czerwca 2014 r. (k.73)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył:

Należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 31.07.2014 r. w niniejszej sprawie, ponieważ analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że radca prawny [REDACTED] nie naruszyła postanowień ustawy o radcach prawnych ani Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Ponadto, wykonując swoje obowiązki pełnomocnika, na podstawie przedłożonych jej przez klienta dokumentów sporządziła pozew, dochodząc na jego podstawie roszczeń przysługujących klientowi. Zasadność tychże roszczeń, w kontekście stanowiska [REDACTED] przedstawionego w licznych pismach, powinna być przedmiotem badania przez sąd, który wydał nakaz zapłaty. Nie jest rzeczą Sądu Dyscyplinarnego badanie zasadności czynności stron w postępowaniu, które toczy się przed sądem powszechnym.

Podkreślić należy, że zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dodatkowo pouczyła skarżącego, na czym polegał jego błąd w postępowaniu przed sądem powszechnym, lecz tego błędu nie można przypisać radcy prawnemu [REDACTED]

Mianowicie - skarżący [REDACTED] zamieszkuje pod innym adresem niż wskazała to powódka w pozwie a korespondencja sądowa adresowana na inny adres nie mogła zostać przez pozwanego skutecznie odebrana, a co za tym idzie [REDACTED] nie mógł wdać się w spór co do meritum.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasadą wyrażoną w art. 133 § 1 k.p.c. jest doręczenie, w sądowym postępowaniu cywilnym, przesyłek przeznaczonych dla osób fizycznych osobiście tym osobom, przy czym doręczenie takie jest skuteczne bez względu na miejsce, w którym nastąpiło (art. 135 k.p.c.). Zastępcze formy doręczenia wchodzi w zastosowanie wówczas, gdy doręczenie przesyłki do rąk własnych adresata nie jest możliwe. Natomiast, jeżeli nie można doręczyć przesyłki sądowej w sposób przewidziany w przepisach poprzedzających art. 139 k.p.c., skutki prawne doręczenia wywołuje złożenie przesyłki w urzędzie pocztowym przy równoczesnym umieszczeniu o tym zawiadomienia na drzwiach mieszkania adresata (art. 139 § 1 k.p.c.).

Jednakże podstawowym warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c., jest prawidłowy adres osoby, do której pismo sądowe jest adresowane. Przepis ten zakłada bowiem, że adresat mieszka pod wskazanym adresem, a jedynie zachodzi niemożność doręczenia mu pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających. Sąd Najwyższy wskazał, że podstawowym warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c., jest prawidłowy adres osoby, do której pismo sądowe jest adresowane. Przy tym to nie strona pozwana ma obowiązek wykazania, że nie mieszka pod adresem, na który kierowane są przeznaczone dla niej przesyłki sądowe, lecz strona powodowa (art. 126 § 2 k.p.c.) - jeśli powołuje się na skuteczność doręczenia przesyłki pod wskazanym przez nią adresem i wynikające stąd konsekwencje prawne (...) (vide: postanowienie SN z dnia 22.03.1995 SN II CRN 4/95 LEX nr 50590).

Sąd Najwyższy wskazał także, iż skuteczność doręczenia przez awizo (art. 139 § 1 k.p.c.) warunkuje stwierdzenie, że adresat w sposób nie budzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu przeznaczonego dla niego pisma sądowego oraz miejsca, w którym może je odebrać. Brak tego zawiadomienia, jak też wątpliwość czy dotarło ono do adresata czyni doręczenie bezskutecznym (vide: postanowienie SN z dnia 21.06.1988 r., III CRN 172/88, LEX nr 8890).

Zarówno doktryna, jak i judykatura stoją na stanowisku, że wadliwe przyjęcie przez Sąd, że orzeczenie zostało pozwanemu prawidłowo doręczone, nie powoduje uprawomocnienia się takiego orzeczenia (tak: postanowienie SN z dnia 22.04.22, III CRN 90/88 LEX nr 8874). Skoro zatem wydany w sprawie nakaz zapłaty nie został doręczony zgodnie z przepisami, jest nieprawomocny, a

121

termin do wniesienia środka zaskarżenia jest nadal otwarty (vide: dr A. Góra – Błaszczkowska, Środki zaskarżenia art. 367-42412 KPC Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Wydanie 2, Rok 2009).

Reasumując, korespondencja sądowa była wysyłana na adres nie będący adresem zamieszkania pozwanego. W konsekwencji korespondencja sądowa nigdy nie została odebrana. Natomiast dokonane przez Sąd w trybie art. 139 § 1 k.p.c. doręczenie zastępcze, wobec nieprawidłowego adresu odbiorcy, nie wywołało żadnych skutków prawnych. Doręczenie zastępcze w trybie art. 139 par. 1 kpc jest skuteczne jedynie wówczas, gdy miejsce zamieszkania adresata (art. 126 par. 2 kpc) nie budzi wątpliwości (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23.03.1995 r.).

W świetle powyższego trudno uznać, że skutecznie doręczono pozwanemu nakaz zapłaty, co w konsekwencji prowadzi do przyjęcia, iż termin do wniesienia sprzeciwu nie zaczął biec. Pozwanemu należało powtórnie doręczyć pozew i wydany na jego podstawie nakaz zapłaty. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1996 r., sygn. akt I CRN 82/96 - przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej jest dopuszczalne, gdy rozpoczął się bieg i bezskutecznie upłynął termin do dokonania czynności; termin ten nie rozpoczyna biegu, gdy wezwanie do dokonania czynności nie zostało stronie skutecznie doręczone.

Podkreślenia wymaga jednak fakt, że nie jest rzeczą postępowania dyscyplinarnego rozstrzyganie sporów merytorycznych pomiędzy stronami, a jedynie weryfikacja zgodności postępowania radcy prawnego z przepisami ustawy o radcach prawnych oraz postanowieniami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Weryfikacja wraz z pouczeniem skarżącego o obowiązujących przepisach została przeprowadzona przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że w niniejszej sprawie zastępca rzecznika dyscyplinarnego prawidłowo nie stwierdziła popełnienia przez radcę prawnego [redacted] czynów które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne i na tej podstawie utrzymał w mocy postanowienie z dnia 31.07.2014 r.

Na postanowienie niniejsze nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Laura Mucha

E. F. J. J.

[Signature]